

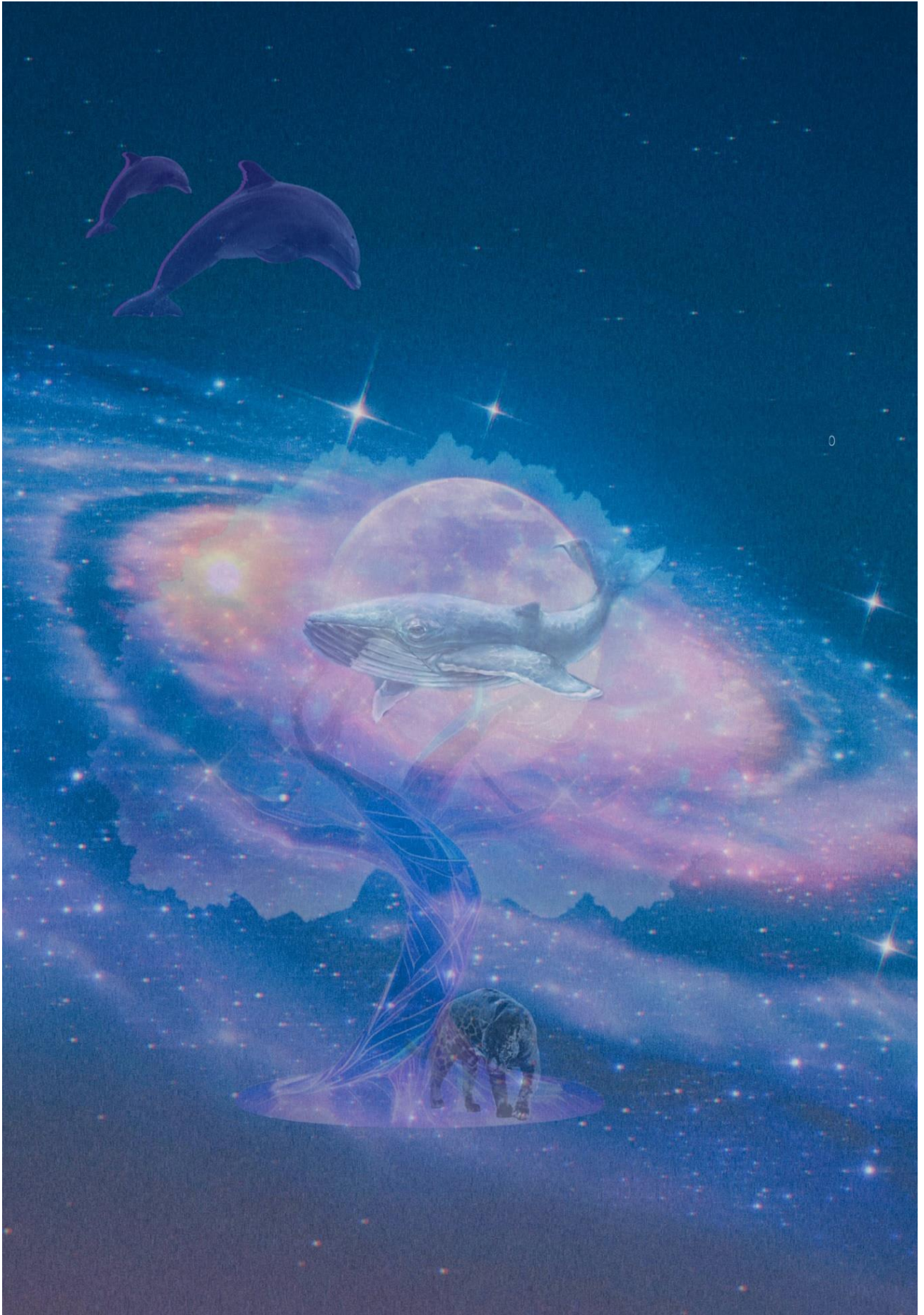
Een gift uit mijn hart

Een paar keer heb ik geprobeerd te stoppen met het schrijven van dit boek, maar mijn Diepere Zelf gaf me geen keus. Deze gift uit mijn hart moest eruit. En het is best 'out there'. Deze antropologe van het grotere plaatje kan dit niet bewijzen en gaat dat ook niet proberen. Het is een herinneren van universele kennis. Een innerlijk weten. Doe ermee wat je wilt en kijk wat er voor jou resoneert en of het bij jou ook een proces van herinneren in gang zet. Met dank aan alle liefde en steun van mijn familie en vrienden en de internationale *community's* van George Kavassilas en Oracle Girl.

In liefde, Madelon

Inhoud

Het proces van ontwaken.....	1
Maatschappelijk ontwaken	1
Bewustzijns-ontwaken	7
Multidimensioneel ontwaken	9
Het grotere plaatje	12
Dit bijzondere Universum.....	12
Tijd en tijdsbeleving	16
De weg van compressie in jezelf.....	17
De weg van compressie in dit Universum	18
Twee synthetische matrixen.....	21
De God matrix.....	23
Jouw multidimensionele tribe.....	29
Jouw ronde tafel	29
Keltisch Krijger Kevin	31
Innerlijk weten van Kevin	32
Maya Sjamane Tuma	35
Innerlijk weten van Tuma	37
Toekomstige Zelf <i>Surfdude</i>	40
Innerlijk weten van <i>Surfdude</i>	41
Eigen wijsheid	46
De Technische Intelligentie matrix in deze bijzondere tijd ..	48
De God matrix in deze bijzondere tijd	50
De rol van het chakra systeem en de pijnappelklier	51
Narratieven van de God matrix.....	56
Eigen wijsheid.....	59
The Three Levels of Imposition upon Humanity – This Epoch	64
Het pad van Homo Luminus	69

Het proces van ontwaken

~ Onze Diepere Zelfen hebben ervan gedroomd dat we langzaam zouden ontwaken ~

Maatschappelijk ontwaken

We leven in een hele bijzondere tijd, waarin velen van ons een proces van ontwaken zijn ingegaan. Hoe dat proces van wakker worden verloopt is moeilijk om in algemene termen te omschrijven omdat het individueel maatwerk is. Waar de één zich al z'n hele leven van sommige puzzelstukjes bewust was, komt er bij de ander een scala aan puzzelstukjes in één keer binnen. Iedereen heeft zijn eigen juiste tempo in dit confronterende maar prachtige proces. In het ontwaken kun je grofweg een maatschappelijk ontwaken, een bewustzijns ontwaken en een multidimensioneel ontwaken onderscheiden. In het maatschappelijk ontwaken komt er een moment dat je je realiseert dat alle maatschappelijke systemen niet zijn wat je werd voorgehouden dat ze zijn. En dat een groot deel van wat we hebben geleerd, anders in elkaar zit. Dit zet letterlijk je hele wereld op z'n kop en kan er psychologisch best in hakken. In mijn leven gebeurde dit toen premier Mark Rutte zijn eerste corona speech begon met de bizarre woorden; je vraagt je af... gebeurt dit echt? Een sterk gevoel kwam in mij boven. Het klopt niet. Dat gevoel had ik ook bij *nine-eleven*, maar dat had bij mij toen nog geen groter maatschappelijk effect van ontwaken. Het begint vaak met een gevoel, de stem van het hart, die toegang heeft tot een breder veld van kennis. Vervolgens gaat onze *mind, the voice of reason* op onderzoek uit. Ik dook diep het zogenaamde *rabbit hole* in, waar een wereld van gecensureerde informatie voor me openging.

In mei 2020 voelde ik in iedere vezel van mijn lichaam dat ik iets moest doen. Een *wappie coming out* op facebook, waar ik een jaar lang over de ontwikkelingen in de wereld heb gepost. Het leek alsof ik geen keus had. Wat ik te zeggen had moest eruit. Dat ik op weerstand, aanvallen, censuur en online doodsverwensingen stuitte, was van minder belang dan een vrije toekomst voor mijn zonen. Vanuit een wat naïef verlangen om mijn medemensen te beschermen en bewuster te maken. Zeker op het moment dat er een experimentele gentherapie injecties werden uitgerold. Het besef dat je anderen niet wakker kan maken voor zij daar zelf klaar voor zijn, heeft bij mij even geduurd. En is één van mijn grote lessen geweest van die tijd. Ook al is de maatschappelijke nood aan de man en komt het uit een goed hart, iedereen verdient de ruimte om zijn eigen zielepad te bewandelen.

Tot aan de zomer van 2021 voelde ik mij geroepen om wekelijks agenda kritische demonstraties bij te wonen. Het was een intense maar mooie tijd, waar ik soms zelfs wat nostalgisch aan terug denk. Overal ter wereld werden brullende leeuwen en leeuwinnen wakker voor hun kinderen en voor de Mensheid. En overal was het een doorsnee van de samenleving. Opeens waren de waarden die we deelden belangrijker dan al onze verschillen. Namelijk vrijheid, autonomie, grondrechten, zelfbeschikkingsrecht over ons lichaam, mensenrechten en medemenselijkheid. Persoonlijk was het ook leerzaam om eens uit die hoger opgeleide Amsterdamse bubbel te stappen.

Ik voelde vooral een diepe behoefte om ons 'mens zijn' te beschermen. Er werden pijnlijke pogingen gedaan om onze medemens als gevaar voor onszelf te *rebranden*.

Dat mensbeeld wil je toch niet voor je kinderen? Op het moment dat we elkaar niet meer 'mogen' omhelzen en niet meer 'mogen' dansen, moeten we dat juist doen. Een *non-comply* dans van menselijkheid voor de neus van de politie en de ME. De *dance for freedom* beweging groeide binnen ons diverse demonstratie landschap. Bezorgde veteranen, artsen en burgers dansten op techno, demo hits en vele sjamanistische trommels. De saamhorigheid werd versterkt omdat velen gelijkgestemden door hun overtuigingen van vrienden en familie verwijderd waren geraakt. En door het negatieve beeld dat er van ons in de *mainstream media* werd geschetst. Een standvastige liefde was geboren.

Over de hele wereld werden agenda critici bestempeld als extreemrechts, dom en gek. In Nederland kreeg deze groep kritische denkers het label *wappies* opgeplakt. Een vorm van *social warfare*. Het woord bestond al in een oude betekenis die werd gebruikt voor mensen die wel eens de love drug xtc namen op een dansfeestje. Die hielden, als ze *wappie* waren, van de hele wereld en waren op dat moment een beetje gek of 'van het padje af'. De nieuwe betekenis was minder schattig. Dus, velen van ons hebben hem maar omarmd als geuzennaam. 'Van het pad af' zijn we in zekere zin wel. We bewandelen niet meer klakkeloos het *mainstream* pad van de consensus realiteit.

Omdat het nachtleven lang gesloten bleef ontstonden overal 'illegale' feesten. In Amsterdam was het Westerpark het gedoog park, waar de politie de feesten met dj's oogluikend toestond. Het was altijd een grappig moment als niet-wakkeren die mee kwamen dansen erachter kwamen dat ze zich op een gezellig *wappiefeest* bevonden. Oei, als hun vrienden daar eens achter

kwamen. Zegt zo'n jongen met iets te veel op tegen mij: “hey *wappie chick*, je komt eigenlijk helemaal niet zo dom over”.

Grondrechten werden vanaf februari 2020 zonder enige politieke of maatschappelijke discussie aan de kant geschoven. Dit onder het mom van een crisis. De oudste truc in het totalitaire boek. Zo ook het demonstratierecht. Als demonstraties tegen het huidige beleid van machthebbers zomaar 'verboden' kunnen worden dan heb je als burger feitelijk geen demonstratierecht. Het onderscheid in behandeling tussen niet agenda kritische demonstraties zoals *black lives matter* of het klimaat en agendakritische corona demonstraties was groot. De laatste werden ondanks hun vreedzame karakter veelal 'verboden' en met waterkanonnen, paarden en knuppels uit elkaar geslagen. Ook werden er regelmatig vreedzaam demonstrerende burgers gearresteerd.

Op 2 januari 2021 werd een grote 'verboden' corona demonstratie in het centrum van Amsterdam met zo'n grof politiegeweld uit elkaar geslagen dat het zelfs de internationale alternatieve pers haalde. Uit protest tegen het beleid en het politiegeweld werd er op het museumplein tien weken lang iedere zondag gedemonstreerd. Of 'koffiegedronken op eigen titel' zoals het was gaan heten. Iedere week groeide de groep van vele duizenden bezorgde burgers die vreedzaam hun steun kwamen betuigen en kwamen dansen voor de vrijheid.

De burgemeester van Amsterdam en andere machthebbers wilde van deze groeiende demonstratie op het Museumplein af. Op 28 maart werd een groep van

zo'n driehonderd vreedzame demonstranten, waaronder ik, ingesloten en, zonder enige kans om te gaan, tien uur vastgehouden. Om het hele Museumplein werd maandenlang een hek gezet omdat er zogenaamd aan de grasmat moest worden gewerkt. Bij het Bijlmer cellencomplex werd ons verteld dat we een gebiedsverbod kregen en strafrechtelijk zouden worden vervolgd voor het negeren van een ambtsbevel. Dat ging om een noodbevel, dat pas twee dagen na dato was getekend en in het lawaai op het plein voor de demonstranten helemaal niet duidelijk was. Alles was erop gericht om een voorbeeld te stellen door deze groep een strafblad te bezorgen. En de demonstraties op het Museumplein te stoppen. Zelfs de agent die mijn proces verbaal opmaakte, gaf toe dat hij niet van mening was dat wij een overtreding waren begaan. Maar hij voerde slechts uit wat hij uit moest voeren. De aangifte die ik wilde doen van insluiting en vrijheidsberoving is tot driemaal toe door de politie geweigerd.

In de individuele rechtszaken die volgden werd iedereen met hetzelfde vooraf geschreven vonnis veroordeeld. Na mijn eigen verdediging en betoog, waar ik nog complimenten over kreeg van de rechter, werd ook mijn veroordeling uitgesproken. Hij zei: 'ik heb U net veroordeeld, maar U staat daar nog zo stralend'. Ik reageerde met een sarcastisch grapje dat dit politieke oordeel niet echt uit de lucht kwam vallen. Maar wat ik liever had gezegd en sterk voelde op dat moment was het volgende: 'Natuurlijk sta ik hier nog te stralen, want jij hebt geen autoriteit over mij!' Wat zowel politiek als multidimensioneel het geval is. Waarover later meer. De meeste lotgenoten, waaronder ik zelf, zijn in hoger beroep gegaan en die zaken lopen nog. Drie jaar na dato.

Vreedzaam demonstreren als misdrijf. Het blijft bijzonder en zegt veel over de scheiding der machten en onze rechtstaat.

Een 'rechtstaat' die, met de komst van het corona toegangsbewijs, miljoenen van haar burgers uitsluit om deel te kunnen nemen aan het maatschappelijk leven. Grondrechten en medische privacy werden ondergeschikt gemaakt aan een wereldwijde politieke agenda. Het moment voor mij om op principiële gronden mijn baan op te zeggen bij het Rijksmuseum. Het voelde voor mij niet goed om een salaris te ontvangen voor het dagelijks meewerken aan de structurele uitsluiting van bezoekers. *I went out with a bang* met een vlamme speech over uitsluiting naar de hele afdeling. Best een spannende stap, want ik had nog niet voldoende ander werk. Maar bij jezelf blijven en wat je wenst voor de toekomst van de samenleving vond ik belangrijker. Je moet ergens een grens trekken. De dag van opzegging kreeg ik freelance yoga en danslessen voor peuters aangeboden bij Moments4kids. Het bedrijf van een lieve wakkere vriendin, die er vertrouwen in had dat ik dat kon. Dit doe ik nog steeds met veel plezier. Naast het mijn werk als remembrance coach en het organiseren van belichamings wandelingen in de natuur.

Veel gelijkgestemden hebben in dit maatschappelijk ontwaken gezien dat ze langzaam van hun *outer warrior* naar hun *inner warrior* zijn gegaan. Van een op de buitenwereld gericht strijden; veel demonstraties bijwonen en je veel uitspreken, naar je afvragen wat je van deze buitenwereld in jezelf moet aankijken. Beiden komen voort uit een verlangen naar verandering. En beiden zijn nodig voor het grotere proces waar we wereldwijd in zitten.